

der ikke var terrorisme. Man skal bekæmpe terrorisme, som om der ikke var forhandlinger. Terroristerne må ikke afgøre, om man kommer videre. Og det er så mit håb, at man kan udnytte situationen nu.

Nu er det altså to ledere fra den palæstinensiske side, som der er almindelig tillid til. Og så vil jeg også minde om, at vi jo stoppede bevillingen i regeringen, da vi startede – og det var hr. Skaarup jo enig i dengang – til det palæstinensiske selvstyres sikkerhedsstyrker, fordi vi ikke havde tillid til dem under Arafat. Nu håber jeg, vi er i en ny situation.

Formanden:

Så er der et sidste spørgsmål fra hr. Peter Skaarup.

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil bare endnu en gang konstatere, at jeg kan se en afgrundsdyb forskel mellem det, som udenrigsministeren siger her i Folketinget, og så det, der bliver sagt fra De Konservative i Europa-Parlamentet.

Det, at man tager ned, som fru Gitte Seeberg har gjort, for at se på palæstinenserne leveforhold, synes jeg jo ikke er nok. Der bør man se på, hvordan israelernes leveforhold er, hvor de hele tiden er plaget af faren for terrorisme, men man skal selvfølgelig også se på palæstinenserne leveforhold, og hvad vi kan gøre for at hjælpe dem i den svære situation, som de jo er i, det er klart.

Men den ensidighed, der udvises her, er meget problematisk. Og der vil jeg da opfordre udenrigsministeren til at tage en snak med fru Gitte Seeberg, for Folketingets Udenrigsudvalg har jo også været på besøg i området og set begge dele af konflikten, begge områder, både det israelske og det palæstinensiske, og der konstaterer, at den politik, som regeringen fører, som vi støtter i Dansk Folkeparti, nemlig at man går på to ben, er den rigtige, og at man kritiserer begge parter, når der er brug for det.

Så var det ikke en idé, at man holdt et lille møde her op til jul hos De Konservative og fandt ud af, hvad man egentlig mener?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Der er ikke tvivl om, hvad vi i Det Konservative mener. Det har vi også beskrevet i Folketingssalen i dag, og jeg er helt sikker på, at fru Gitte Seeberg er enig i det. Det synes jeg også jeg kan

læse, når hun siger, at hun også går ind for tobenspolitikken, som vi lancerede, da vi trådte til.

Så vil jeg godt, for det er jo sidste svar, jeg skal give, kvittere for, at hr. Skaarup siger, at vi også skal gøre, hvad vi kan, for at hjælpe palæstinenserne i den svære situation. Og der mener jeg faktisk, vi er i en situation nu, hvor det er helt afgørende, at palæstinenserne, den nye ledelse, kan vise nogle resultater, som gør, at man i den almindelige palæstinensiske befolkning kan se, at man får noget ud af forhandlinger, og at bomberne forhindrer, at man får noget ud af det. Det vil jeg godt kvittere for, det synes jeg var et meget rigtigt synspunkt.

Og så vil jeg til sidst fastslå igen: Det er ekstremisterne, bosættterne, som ikke vil aflevere Israel, og det er Hamas, som ikke vil acceptere Israel, som er de to hovedproblemer. Og hvis vi nu virkelig med en Sharon/Perez-konstruktion og med den nye konstruktion hos palæstinenserne kan få en fremdrift, muligvis til sidst gennem fredskonferencen, der også bygger på køreplanen, den 25. januar, så synes jeg faktisk, at vi når et stykke vej, og det er det, jeg vil koncentrere mig om. Men der er ikke nogen tvivl om vores politik.

Formanden:

Tak til udenrigsministeren.

Så er der et spørgsmål til indenrigs- og sundhedsministeren fra hr. Arne Toft, og for at vi når igennem så mange spørgsmål som muligt, så vil jeg begrænse antallet af spørgsmål til to.

Kl. 12.55

Spm. nr. US 34

Arne Toft (S):

Nu er forslagene til den nye struktur sendt til høring. Selv om det kan føles som meget kort tid, 5 uger, så kan man vel godt blive enige om, at det jo er trist ikke alene for os i Folketinget, men også trist for kommunerne, at vi ikke blev enige, således at det var et fælles Folketing, der stod bag de forslag her.

Ministeren har sagt flere gange, at det kun var, jeg tror, han har brugt udtrykket et mulehår fra, at man var blevet enige. Vil ministeren bekræfte, at grunden til, at man ikke blev enige, var, at ministeren ikke ville eller kunne fortælle, hvad det her kom til at koste, før man kendte danmarkskortet?